

Wojciech Śmigielski

Raszewy, gm. Żerków, woj. kaliskie. Stanowisko 2

Informator Archeologiczny : badania 10, 231-232

1976

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Szczegółowa analiza układu warstw oraz zjawisk kulturowych odkrytych w bieżącym roku na grodzisku w Radzikowie wespół z wynikami badań sondażowych przeprowadzonych na tym stanowisku w latach 1965 i 1968, pozwalają na wstępną interpretację badanego obiektu. Opísane wyżej zagadkowe "rowy", palenisko, miejsca palenia ogni w połączeniu ze szczególnie wyeksponowanym położeniem wzgórze /wysokością swoją dominującego nad okolicą/, przy prawie zupełnym braku materiału zabytkowego, pozwalają przypuszczać, iż mamy tu do czynienia z miejscem kultu pogańskiego z okresu wczesnego średniowiecza, od VII do IX w.

RASZEWY, gm. Żerków
woj. kaliskie
Stanowisko 2

Polska Akademia Nauk
Instytut Historii Kultury
Materialnej Zakład Archeologii
Wielkopolski
w Poznaniu

Badania prowadził mgr Wojciech Smigielski. Finansował IHKM PAN. Pierwszy sezon badań. Grodzisko i osada z VII-VIII w.n.e. Nieliczny materiał z XIII w.

Przeprowadzono badania weryfikacyjne na grodzisku w Raszewach. Celem było ustalenie rodzaju i chronologii tego obiektu. W 1912 r. obserwacje poczynione przez dr. E. Blumego stwierdziły istnienie tu fosy około 5 m szerokiej i 1 m głębokiej oraz resztki zwęglonych konstrukcji drewnianych wału. Dr J. Kostrzewski w r. 1915 stwierdził istnienie pod warstwą wczesnośredniowieczną warstwy kultury łużyckiej. Grodzisko położone jest na jednym z suchych, niewysokich wzniesień wśród łąk, w dolinie Lutyni, jest w znacznej części zniszczone niwelacją wzgórze. Wzgórek ma obecnie kształt nieregularnego prostokąta o wymiarach około 75 x 100 m. Jest przecięty głębokim rowem, zapewne melioracyjnym., wyniesiony jest ponad łąki o około 80-120 cm. Samo grodzisko zachowane jedynie w zachodniej połowie, a silnie zniwelowane, w środkowo-wschodniej części wzgórze. Jego średnica, liczona od zewnętrznej krawędzi fosy, wynosi około 50-55 m.

Wobec zupełnie zmienionej i zatartej morfologii obiektu badano go przy pomocy 22 wykopów sondażowych różnych wymiarów. Chodziło zwłaszcza o dokonanie rekonstrukcji powierzchni grodziska. W wykopach I-III wytyczonych wzdłuż osi wschód-zachód obiektu stwierdzono istnienie tylko jednej warstwy osadniczej /25-30 cm/, słabo nasyczonej materiałem ruchomym. Odkryto tu /wykop I/ także jedną jamę. W wykopie IV zlokalizowanym na tej samej osi, ujawniono silnie zniszczone frag-

menty konstrukcji drewnianych wału. Wykopy /I i V/ zlokalizowane na skrajach wschodnim i zachodnim potwierdziły fakt niwelowania obiektu. To samo zaobserwowano w wykopach /XI, XIV, XIVa/ założonych na południowym skraju obiektu. W wykopach zlokalizowanych wzdłuż osi północ-południe /wykopy VII, VIIa, VIII, IX, X/ stwierdzono konstrukcje przekładkowe wału, fosę oraz fragmenty zabudowy wnętrza. Fosę odkryto ponadto w wykopie XV. W wykopach założonych poza obrębem obecnego wyniesienia /wykopy XII, XIII, XVI-XXII/ odkryto dalsze odcinki fosy oraz jamy zlokalizowane poza nią.

Wszystkie wykopy dostarczyły jednolitego chronologicznie materiału ceramicznego, pochodzącego z VII-VIII w.n.e. oraz kilku zabytków - przęśliki, rylce kościane, fragmenty rozcieraczy, nóż żelazny. W górnych warstwach znaleziono ponadto nieliczny materiał ceramiczny z XIII w.

Warstwy, ani materiału ruchomego kultury łużyckiej na tym grodzie nie stwierdzono, należy więc go skreślić z rejestru obiektów kultury łużyckiej.

SIEMIROWICE, gm. Cewice
woj. śląskie

patrz
okres wpływów rzymskich

SIERADZ
Wzgórze Zamkowe

P.P. Pracownie Konserwacji Zabytków Pracownia Archeologiczno-Konserwatorska Oddział w Warszawie

Badania prowadziła mgr Urszula Perlikowska-Puszkarska przy udziale mgr Hanny Młynarczyk. Finansował WKZ w Sieradzu. Osmi sezon badań. Gród i zamek /XI-XIV w./

W wykopie nr 9 eksplorowano wnętrze absydy "rotundy" w celu uzyskania profilu dochodzącego do wewnętrznych murów w/w obiektu wzdłuż jego osi centralnej. Drugim założeniem badawczym było uchwycenie poziomu starszego od "rotundy" w jej wnętrzu, w celu powiązania z układami stratygraficznymi po jej stronie zewnętrznej. Na tym odcinku zakończono prace uzyskujące pełny kontekst stratygraficzny wnętrza i otoczenia absydy "rotundy".

Doc.dr hab. Jerzy Fellman wykonał inwentaryzację metodą geodezyjną nawy i absydy "rotundy".